

стъта остана въ палтото, окачено на стената, нему пакъ стана леко, той се почувствува свободенъ, нему пакъ се стори, че на свѣта нѣма нищо чуждо, а всичко е негово. Той се почувствува пакъ способенъ да скуби и приборва.

— Е, приятели, сега нѣма да се отървете току-тъй! каза Грабливко, като потриваше ржце, и започна да се облича, за да отиде по-скоро на пазара.

Но — чудо! едва успѣ да си облѣче палтото, и пакъ изгуби смѣлостъта си. Като че въ него бѣха двама души: единиятъ — безъ палто — безсраменъ и грабителъ; другиятъ — съ палто — срамежливъ и боязливъ. Още не успѣлъ да излѣзе изъ вратата, той се усмири и се отказа отъ намѣрението си да ходи на пазара. Тръгна насила, като си помисли: „дано се окуража!“

Колкото повече приближаваше пазара, толкова по-силно биеше сърдцето му, толкова повече чувствуваше потребность да се побратими съ тѣзи прости хорица, които за нѣкой-другъ левъ се блъска въ дъждъ и лапавица.

Сега вече той не мислѣше да посѣга на чуждото; тежка му стана собствената кесия, като се увѣри, че паритѣ въ нея сж крадени.

— Ей, приятелю, нѣ ти тѣзи пари! казва той на единъ селянинъ.

— Защо, господинъ комисарю? пита селянинътъ.

Защото по-преди те ограбихъ. За Бога, моля те, прости ми!

— Богъ да ти прости!

Така Грабливко обиколи цѣлия пазаръ и раздаде всичкитѣ си пари. Като стори това, макаръ и да почувствува, че на сърдцето му стана по-леко, пакъ се замисли дълбоко.

— Не, азъ съмъ боленъ, каза си той. — Я да си ида у дома, па изъ пѣтя да събера повече бедни, та да ги нахраня, каквото Богъ далъ!

Казано — сторено. Събра бедни, колкото срещна, и ги заведе у дома си. Жена му се смая.

Грабливко се доближи до нея и любезно ѝ пришепна:

— Жено, това сж божитѣ хорица, които ти ми поржча да доведе: нахрани ги!

Но едва той успѣ да закачи палтото си на стената, пакъ се промѣни: пакъ му стана леко. Гледа презъ прозореца: на двора събрани просяци. И не разбира, какво търсятъ. Нима тѣ искатъ да ги бие?